

NAHMAN OF BRATSLAV

THE TALES

מעשה א

ענה ואמר: בדרך ספרתי מעשה שכל מי שהיה שומעה היה לו הרהור תשובה. וזו היא:

מעשה במלך אחד שהיו לו ששה בנים ובת אחת. ואותה הבת חשוכה בעיניו מאוד והיה מחבבה ביותר והיה משעשע עמה מאוד. פעם אחת היה מתועד עמה ביחד באיזה יום ונעשה ברוגז עליה ונזרקה מפיו דיבור שהלא טוב יקח אותך. (ועד נ"ט גוסער זאל דיר נעמען) כלילה הלכה לחדרה. ובבוקר לא ידעו היכן היא והיה אביה מצער מאוד והלך לבקשה אנה ואנה. עמד השני למלכות מחמת שראה שהמלך מצטער מאוד. וביקש שיתנו לו משרת וסוס ומעות על הוצאות. והלך לבקשה. והיה מבקשה מאוד זמן מרובה מאוד עד שמצאה. (עתה מספר איר ביקשה עד שמצאה) והיה הולך אנה ואנה זמן רב ובמדבריות ובשדות וביערין והיה מבקשה זמן רב מאוד. והיה הולך במדבר וראה שביל אחד מן הצד והיה מיישב עצמו באשר שאני הולך כ"כ זמן רב במדבר ואיני יכול למוצאה. אלך בשביל הזה אולי אבא למקום ישוב. והיה הולך זמן רב. אח"כ ראה מבצר (שקורין שלאס) וכמה חילות היו עומדים שם סביבו.

איו נועג האב איר דער ציילט אמשעה. ונאס ונער עס האט זי גיהערט האט גיהאט אהרהור חשוכה:

און דאס איז די מעשה.

אין קאל איז גיווען אמלך דער מלך האט גיהאט זעקס זין און איין טאכטער. די טאכטער איז ביי אים וייער חשוכ גיווען און ער האט זי וייער מחבב גיווען (פלומר גליקט) און האט זי מיט איהר וייער משעשע גיווען. אמאל איז ער מיט איר גיווען איז איינעם איז עפעס אקאג. און איז אופ איר ברוגז גיווארן. האט זי אים ארום גיחאפט אונארט דער נ"ט גוסער זאל דיר אנועק נעמען. ביי נאכט איז זי גיגאנגען איז איר חדר אריין. איז דער פריא האט מען נ"ט גיווקט וואו זי איז האט זי דער פאקער (דעיינ דער מלך) וייער מצער גיווען און איז גיגאנגען זי ווכין אהין און אהער. איז אופ גיטאנגען דער שני למלכות. מחמת ער האט גיווען. דער מלך האט גרוס צער. און האט גיבעטן אז מען זאל אים געבן איין משרת מיט איין פערד. און געלט אויף הוצאות. און איז גיגאנגען זי ווכין. האט ער זי וייער גיווקט. וייער אלאנגע צייט ביז ער האט זי גיפונען. (היינט דער ציילט ער ווי אזוי ער האט זי גיווקט ביז ער האט זי גיפונען) איז ער גיגאנגען אלאנגע צייט. און איז מדבריות און איז פעלדער און איז וועלדער און האט זי גיווקט וייער איין לאנגע צייט. איז ער גיגאנגען (און) איז מדבר און האט געזען אונגע פון דער ווייט. (האט ער זי מיישט גיווען) באשר איר גיי אזו אלאנגע צייט איז דער מדבר און קאן זי נ"ט גיפונען. לאס איר גייען אויף דעם וועג. קאמער וועל איר קומען צו איין ישוב. איז ער גיגאנגען אלאנגע צייט דער נאך האט ער געזעהן אשלאס און אסאך חילות שטייען ארום. און דער שלאס איז גיווען וייער שוין און די חילות זענען ארום גישטאנגען פערד וייער פיו. האט ער מוכא גיהאט פאר די חילות. קאמער וועלן זי אים נ"ט לאוין אריין גיין. האט ער זי מיישט גיווען איר וועל מיר פרוווען. און האט איהער גילאזט דאס פערד און איז גיגאנגען צום שלאס. האט מען אים גילאזט. און מען האט אים

RAV Nahman answered and said: On the way, I told a tale (of such power) that whoever heard it had thoughts of repentance. This is it.

Once there was a king. The king had six sons and one daughter. The daughter was extremely important to him and he cherished her and enjoyed her company very much. Once, on a certain day when he was with her, he became enraged at her and from his mouth slipped the sentence: "May The Not-Good take you away." That night she went to her room, and in the morning no one knew where she was. Her father, the king, grieved deeply and he sent here and there searching for her.

Then the viceroy, seeing that the king was deeply grieved, rose and requested that a servant, a horse, and money (for expenses) be given to him. And he set out to search for her. And he searched for her for a very long time until he found her.

(Now Rav Nahman tells how he searched for her until he found her.)

He traveled for a long time, here and there, in deserts and fields and forests. And he searched for her for a very long time. While traveling in the desert, he saw a path off to the side and reflected: "Since I have been traveling such a long time in the desert and cannot find her, I shall follow this path—maybe I will come to a settled place." And he traveled for a long time. At last he saw a castle with many soldiers

תולדות חיי

1772 ילדותו - מדויבול.

1786 נישואיו - הוסאטין (שירת הטבע, ר' שמעון).

1789 התגלותו - מדבדובקה.

1798 נסיעתו לא"י.

1800 המחלוקת - ולטופלי (הסבא משפולי).

1802 הזוהר - ברסלב (ר' נתן בן נפתלי הרץ). מות אשתו, בנותיו ובניו.

1810 מחלתו ומותו באומן.

והמבצר היה נאה ומתוקן ומסודר מאד עם החיילות והיה מתיירא מפני החיילות פן לא יניחוהו לכנוס. והיה מיישב עצמו אלך ואנסה. והשאר הסוס והלך להמבצר והיו מניחים אותו ולא עכבוהו כלל והיה הולך מחדר לחדר בלי עיכוב ובא לפלטינ אחד וראה שישב שם המלך בעטרה וכמה חיילות שם וכמה משוררים בכלים לפניו והיה שם נאה ויפה מאוד והמלך ושום אחד מהם לא שאלוהו כלל. וראה שם מעדניכ ומאכלים טובים ועמד ואכל והלך ושכב בזווית מה נעשה שם וראה שהמלך צוה להביא המלכה. והלכו להביא אותה והי' שם רעש גדול ושמחה גדולה והמשוררים היו מזמרים ומשוררים מאוד כאשר שהביאו את המלכה. והעמידו לה כסא והושיבוהו אצלו. והיא היתה הבת מלך הנ"ל והוא (היינו השני למלכות) ראה והכירה. אחר כך הציצה המלכה וראתה אחד ששוכב בזווית והכירה אותו. ועמד מכסאה והלכה לשם ונגעה בו ושאלה אותו האתה מכיר אותי. והשיב לה. הן. אני מכיר אותך את היא הבת מלך שנאבדה. ושאל אותה האיד באת לכאן. והשיבה כאשר שאבי המלך נזרק מפיו דיבור הנ"ל. וכאן המקום הזה הוא לא טוב. וסיפר לה שאביה מצטער מאד ושהוא מבקשה כמה שנים. ושאל אותה איך אני יכול להוציא אותך ואמרה לו שא"א לך להוציא אותי כ"א כשתהי' בוחר לך מקום ותהי' יושב שם שנה אחת וכל השנה תתגעגע אחרי להוציא אותי. ובכל זמן שיהיה לך פנאי

גאר ניש מעכב גיווען און ער איז גיגאנגען פון איין חדר צום אנדריין און מען האט אים ניש גיווערט. איז ער גיקומען צו איין פאלאץ. האט ער גיזען. דער מלך זיצט דארט איין קרוין. און אסאך חיילות שטייען ארום אים. און איין סאך שפילן און פלייס פאר אים און עס איז דארט וייער שיין און פיין גיווען. און דער מלך און קיינער פון ויי האט אים גאר ניש גיפרעגט. און ער האט דארט גיזען גוטע מאכלים. איז ער גיגאנגען און האט גיגעסיון. און איז גיגאנגען און האט זיך גילייגט איין איין ווינקעלע ער זאל זעהן וואס דארטן וועט זיך טוהן ער גיזען דער מלך האט גהייסן מען זאל ברענגען די מלכה. איז מען גיגאנגען ויא ברענגען. איז דארטן גיווען איין גרוסער רעש און איין גרוסע שמחה און די קאפעליעס האבן וייער גישפילט און גיוונגען. ווייל מען האט גיבראכט די מלכה. און מען האט איר גישטעלט איין שטול. און מען האט זי גינעצט לעבן אים. און דאס איז גיווען די בת מלך. און ער האט זי גיזען און האט זי דער קענט. נאך דעם האט די מלכה איין קוק גיטאן און האט גיווען איינער ליגט אין איין ווינקעלע האט זי אים דער קענט איז זי און גישטאנען פון דער שטול און איז צו אים גיגאנגען און האט אים אן גיריכט און האט אים גיפרעגט קאנטסטו מיר האט ער איר גענפערט יוא. איד קען זיך דו ביסט די בת מלך וואס איז פאר פאליו גיווארין. האט ער זי גיפרעגט ווי קומסטו אהער. האט זי אים גיענפערט ווייל דעם טאטין האט זיך אים ארום גיחאפט דאס ווארט (היינו אז דער ניש געקער זאל זיך נעמען) און דא איז דאס ארט וואס איז ניש גוט. האט ער איר דער ציילט אז איר פאטער איז זיך וייער מצער. און ער זוכט זי במהנפכה שנים. און האט זי גיפרעגט. ווי אזו קען איר זיך ארום נעמען. האט זי אים גיענפערט. דו קאנטסטו מיר ניש ארום נעמען. סיידן אז דו זאלסט דיר אוס קלוצין איין ארט און זאלסט דארט ויצין איין יאר. און אגאנץ יאר זאלסטו בענקען נאך מיר זאלסט מיר ארום נעמען און ווען דוא וועסט האבן צייט זאלסטו ניש בענקען און וועלן און

posted around it. The castle was very beautiful and the soldiers were standing around it in perfect order. And he feared that the soldiers would not let him in, but he reflected: "I shall attempt it."

He left his horse and walked to the castle. They let him pass and did not hinder him at all. He walked from room to room without hindrance and came to a hall where he saw a king sitting with his crown, many soldiers standing guard, and many musicians playing instruments in his presence. And it was lovely and beautiful there. Neither the king nor any other person asked him anything. He saw delicacies and fine foods there, and he stopped to eat and went to lie down in a corner to observe what was going on there. He observed that the king ordered that they bring the queen and they went to bring her. When they brought in the queen, there was a great tumult and great joy and the musicians played and sang mightily. They placed a throne for her next to the king. And she was the lost princess! And the viceroy recognized her. After a time, the queen glanced about and saw someone lying in the corner and recognized the viceroy. She rose from the throne and went there and touched him.

She asked him: "Do you recognize me?"

He answered: "Yes. I recognize you. You are the princess who has been lost." And he asked: "How did you get here?"

She answered: "Because that sentence slipped from my father's mouth. And this place is *The Not-Good*."

He told her that her father was deeply grieved and that he had searched for her for many years. And he asked her: "How can I free you from here?"

She told him: "You cannot free me unless you choose a place and stay there for one whole year. During this entire year you must yearn for me, to free me from here. You will constantly yearn and search and hope to free me. And you will fast. On the last day of the year, you shall fast and not sleep from sunset to sunset."

סיפורי מעשיות מלך

ג

תהי' רק מתגעגע ומבקש ומצפה להוציא אותי ותהי' מתענה וכיום האחרון מהשנה תהי' מתענה ולא תישן כל המעת לעת והלך ועשה כן. ובסוף השנה ביום האחרון הי' מתענה ולא הי' ישן ועמד והלך לשם. והי' רואה אילן ועליו גדלים תפוחים נאים מאד. והי' מתאוה לעיניו מאד. ועמד ואכל משם ותיכף שאכל התפוח נפל וחטפו שינה והי' ישן זמן מרובה מאד. והי' המשרת מנער אותו ולא הי' ניעור כלל. אח"כ הקיץ משנתו. ושאל להמשרת היכן אני בעולם. וסיפר לו המעשה. (היינו המשרת סיפר להשני למלך המעשה ואמר לו) שאתה ישן זמן מרובה מאד זה כמה שנים ואני הייתי מתפרנס מהפירות. והי' מצער עצמו מאד. והלך לשם ומצא אותה. והיתה מצטערת לפניו מאד כי אלו באת באותו היום היית מוציא אותי מכאן וכשביל יום אחד אבדת. אמנם שלא לאכול הוא דבר קשה מאד בפרט ביום האחרון אז מתגבר היצר הרע מאד. (היינו שהבת מלך אמרה לו שעתה תקל עליו האוהרה לא יהי' מזהר שלא לאכול כי הוא דבר קשה לעמוד בו וכו') בכך תשוב לבחור לך מקום וחשב ג"כ שנה כנ"ל. וביום האחרון תהי' רשאי לאכול. רק שלא תישן ולא תשתה יין כדי שלא תישן כי העיקר הוא השינה. והלך ועשה כן. ביום האחרון הי' הולך לשם וראה מעין הולך. והמראה אדום והריח

האפיו מיה ארוס צו געמען. און זאלסט פאסטן. און איז דעם אונטערשטן טאג פון דעם יאר זאלסטו פאסטן און זאלסט נישט שלאפן דעם גאנצן מעת לעת איז ער גיגאנגען און האט און גיטאן און צום סוף יאר דעם אונטערשטן טאג. האט ער גיפאסט. און האט נישט גישלאפן. און האט זיך אויף גיהובן. און איז אהיו גיגאנגען (היינו צו דער בת מלך וי ארוס צו געמען) האט ער דער זעהן איין בוים אויף דעם בוים האבן גינוואקסען זייער שיינע עפיל. האט זיך אים זייער גיגלוסט און איז גיגאנגען. און האט גיגעסן פון זיי. תיכף ווי ער האט גיגעסן דעם עפיל. איז ער אנדער גיפאלן און עס האט אים אן גיחפט איין שלאף. און האט גישלאפן זייער איין לאנגע צייט האט דער משרת אים גנועקט. און ער האט אים נישט גיקאנט דער וועקן דער נאך האט ער זיך אויף גיחאפט פון דעם שלאף. פרעגט ער דעם משרת. ווי ביז איז דער וועלט. האט ער אים דער ציילט די גאנצע מעשה. דו שלאפסט שוין זייער איין לאנגע צייט. עס איז שוין כמה שנים. אז דו שלאפסט. און איז האב מיה מפרנס גינען פון די פרוות האט ער זיך זייער מצער גינען. און איז אהיו גיגאנגען און האט זי גיפונען דאָרט (היינו די בת מלך) האט זי זיך פאר אים זייער גיקלאגט און זייער זיך מצער גינען. פון איין טאג וועגן האסטו אן גינווארן (כלומר איבער דעם האסטו אן גינווארן) נוארן דו זאלסט גינען קומען איין האסט גיגעסן דעם עפיל איבער דעם האסטו אן גינווארן) נוארן דו זאלסט גינען קומען איין דעם טאג נואלסטו מיה ארוס גינען. לישמיר נישט צו עסן איז זייער איין שווערע וואך. בפרט דעם אונטערשטן טאג. דעמלט איז זיך דער יצר הרע זייער מתגבר. על פן זאלסטו דיר ווידער אום קלובן איין אורט. און זאלסט ווידער זיצן דאָרט איין יאר. און איז דעם אונטערשטן טאג זאלסטו שוין מעגן עסן. נאר זאלסט נישט שלאפן. און זאלסט קיין ווייז נישט קריגען כדי דו זאלסט נישט שלאפען נוארין דער עיקר איז דער שלאף. איז ער גיגאנגען און האט און גיטאן. דעם אונטערשטן טאג איז ער אהיו גיגאנגען. האט ער גינען איין קנואל גיין. און די מראה פון דעם קנואל איז גינען רוס. און דער בית איז גינען פון וויין. האט ער גיפרעגט דעם משרת האסטו גינען. דאס איז איין קנואל (קער צו זיין איז אים נואקער) און די

And he went and did so. At the end of the year, on the last day, he fasted and did not sleep. He set out to go to the princess to free her. As he went, he saw a tree, and on it grew very fine apples. He craved them very much, and he went to eat from them. As soon as he ate from the apple, he fell over and sleep seized him. And he slept for a very long time. His servant shook him, but he did not wake up. After some time, he stirred from his sleep and asked the servant: "Where am I in the world?"

The servant told the viceroy the entire story: "You have been sleeping a very long time, several years, and I, in the meanwhile, have lived off the fruit." The viceroy grieved deeply and went to the castle and found the princess. And she wailed bitterly to him: "If you had only come on that day you would have freed me from here. Because of that one day, you have lost everything. It is true that not eating is very difficult, especially on the last day when the evil impulse waxes strong. And so, choose another place and stay there, too, for a whole year. On the last day you will be allowed to eat. Only do not sleep and do not drink wine so that you will not fall asleep, because the main thing is sleep."

He went and did so. On the last day he was walking back there and he saw a spring gushing forth and it looked red and smelled of wine. He asked the servant: "Do you see this spring? There should be water in it, but it looks reddish and smells of wine." And he went and tasted a bit from the spring. Immediately, he fell over and slept some seventy years. During this period many soldiers passed by with their baggage trains traveling behind them. And the servant hid from the soldiers. Afterwards, there passed a carriage and the princess was sitting in it. She stopped next to the viceroy and alighted and sat next to him and recognized him. She shook him vigorously, but he could not wake up. She began to wail about him, that all the labors performed and travails endured for so many years in order to free her were lost because of that one day when he could have freed her. She wept much about it:

של יין. ושאל את המשרת הראית שזה מעין וראוי שיהי' בו מים והמראה אדמומית והריח של יין והלך וטעם מהמעין. ונפל וישן מיד כמה שנים עד שבעים שנה והיו הולכין חיילות רבות עם השייך להם מה שנוסע אחריהם. (שקוריו אובאיו) והמשרת הטמין עצמו מחמת החיילות. אח"כ הלכה מרכבה ועגלות צב ושם ישבה הבת מלך. ועמדה שם אצלו וירדה וישבה אצלו והכירה אותו. והיתה מנערת אותו מאוד ולא נינער והתחילה לקבול עליו אשר כמה וכמה יגיעות וטירחות גדולות מאוד שהיו לו זה כמה וכמה שנים כדי להוציא אותו ובשביל אותו היום שהי' יכול להוציאני ואבדו. והיתה בוכה מאוד על זה. כי יש רחמנות גדול עליו ועלי שכ"כ זמן שאני כאן ואיני יכול לצאת אחר כך לקחה פאטשיילע מעל ראשה וכתבה עליו בדמעות שלה והניחה אצלו ועמדה וישבה במרכבתה ונסעה משם. אחר כך הקיץ. ושאל את המשרת. היכן אני בעולם וסיפר לו כל המעשה. ושחיילות רבות הלכו שם ושהיתה כאן מרכבה הנ"ל ושהיתה בוכה עליו והיתה צועקת שיש רחמנות עליו ועלי' כנ"ל. בתוך כך הציץ וראה שהפאטשיילע מונחת אצלו. ושאל מאין זה והשיב לו שהיא כתבה עליו בהדמעות. ולקחה והרים אותה כנגד השמש. והתחיל לראות האותיות, וקרא מה שכתוב שם כל קבלתה וצעקתה כנ"ל ושכעת איננה שם במבצר הנ"ל.

מקרה איז רוס. און דער בית איז פון נויין. און איז גיגאנגען און האט עפעס פאר וזכט פון דעם קנאל. איז ער חתף אנדער גיפאלו און האט גישלאפן כמה שנים זיכציג יאר. זענען גיגאנגען אסאך חיילות מיט די אובאיון וואס גייען זיי נאך. און דער משרת האט זיך ביי האלטן פאר די חיילות. נאך דעם איז גיגאנגען איין קארטע און דארט איז גיזעסן די בת מלך. האט זי זיך גישטעלט לעבן אים. און איז אראפ גיגאנגען. און האט זיך גיזעסן לעבן אים. און האט אים דער קעניט. און האט אים זייער גיזעקט. ער האט זיך אבער ניט גיקענט דער וועקין האט זי אן גיהובען צו קלאגן אויף אים. פאָשר און פיל. און אזוי פיל גיעות און טרחות. אזוי פיל יארן וואס דו מוסקסט זיך און הארנועסט און לאנג כ"ד און דו זאלסט מיך ארום געמען און פון איין טאג וועגן וואס דו האסט גיקאנט מיך ארום געמען. האסטו גאר אן גינוארין. און זי האט זייער גינווינט. זי האט גינאנט. עס איז איין גרוס רחמנות אויף דיר און אויף מיר. און איין לאנגע צייט וואס איך בין דא. און קאן ניט ארום וכו'. דער נאך האט זי גנומען איין פאטשיילע פון דעם קאפ. און האט אויף איר אן גישריבו מיט אירע טרערן און האט אנדער גילייגט לעבן אים און איז אויף גישטאנען און האט זיך אריין גיזעסן אין דער קארטע. און איז אנוועק גיפארן. דער נאך האט ער זיך אויף גיחאפט און האט גיפרעגט דעם משרת. ווי בין איך און דער וועלט האט ער אים דער ציילט די גאנצע מעשה. און און אסאך חיילות זענען דורך גיגאנגען. און אז עס איז דא גיווען די קאריסע. און אז זי האט גינווינט איבער אים. און זי האט גישריגן עס איז איין גרוס רחמנות אויף דיר און אויף מיר. וכו' כנ"ל. דער נוייל האט ער איין בליק גיטאן האט ער דער זעהן די פאטשיילע ליגט לעבן אים האט ער גיפרעגט פון וואנען איז דאס. האט ער אים גיענפערט. זי האט עס איבער גילאזט און האט אויף איר אן גישריבו מיט אירע טרערין האט ער גינומען די פאטשיילע און קאט זי אויף גיהובן אקעגן דער וואו. האט ער אן גיהובן צו זעהן די אותיות האט ער איבער גילייגט וואס דארט איז גישטאנען איר קלאגן און איר גשריי כנ"ל. און (דארט איז גישטאנען

"It's a great pity both for him and for me, because I have been here such a long time and cannot get out." Afterwards she took the kerchief off her head and wrote on it with her tears and left it next to him. She rose and sat in her carriage and rode off.

Later, he woke up and asked the servant: "Where am I in the world?" The servant told him the whole story, that many soldiers had passed by and that the carriage had been there and the princess had wept and cried out: "It's a great pity for you and for me!" In the meanwhile, the viceroy glanced about and saw that the kerchief was lying next to him. And he asked: "Where did this come from?" And the servant answered that the princess had left it after having written on it with her tears. The viceroy took it and raised it to the sun. He began to see the letters and read what was written there, all her lament and cry, that she was no longer in the former castle, but that he should search for a golden mountain and pearly castle. "There you shall find me!"

He left the servant behind and went on alone to search for her. And he traveled for several years searching for her. He reasoned that surely there is no golden mountain and pearly castle in a settled place because he was expert in the map of the world. And so (he concluded): "I shall go to the deserts." He went to search for her in the deserts for many and many a year. At last he saw a man so huge that his size was not human and he was carrying a tree so huge that no such tree is found in any settled place.

That giant asked him: "Who are you?"

The viceroy answered: "I am a human being."

The giant wondered and said: "I have been in the desert for a long time, but I have never seen a human being here."

The viceroy told him the whole story, and that he was searching for a golden mountain and a pearly castle. The giant said to him: "Surely it does not exist at all." He rebuffed him and told him that they had deluded his mind with nonsense,

ה סיפורי מעשה א מאכידת בת מלך מעשיות

כ"א שיבקש הר של זהב ומבצר של מרגליות שם תמצאני. והשאר את המשרת והניחו והלך לבדו לבקשה. והלך כמה שנים לבקשה ויישב עצמו. שבוודאי בישוב לא נמצא הר של זהב ומבצר של מרגליות. כי הוא בקי במפת העולם (שקוריו - לאנד קארט) וע"כ אלך אל המדבריות. והלך לבקשה במדבריות כמה וכמה שנים אח"כ ראה אדם גדול מאוד שאינו (גור) אנושי כלל שיהיה אדם גדול כ"כ. ונשא אילן גדול שבישוב אינו נמצא אילן גדול כזה ואותו האיש שאל אותו מי אתה ואמר לו אני אדם ותמה ואמר שזה כ"כ זמן שאני בהמדבר ולא ראיתי מעולם כבאן אדם. וסיפר לו כל המעשה הנ"ל ושהוא מבקש הר של זהב ומבצר של מרגליות. אמר לו כוודאי אינו נמצא כלל ודחה אותו ואמר לו שהשיאו את דעתו בדבר שטות כי כוודאי אינו נמצא כלל והתחיל לבכות מאוד (היינו השני למלכות בכה מאוד ואמר) כי כוודאי הוא נמצא באיזה מקום והוא דחה אותו (היינו האדם המשונה שפגע דחה אותו בדבריו ואמר) כי כוודאי דבר שטות אמרו לפניו. והוא אמר (היינו השני למלכות) שבוודאי יש. אמר לו (האדם המשונה להשני למלכות) לדעתי היא שטות. אך מחמת שאתה מתעקש הנה אני ממונה על כל החיות אעשה למענך ואקרא לכל החיות כי הם רצים את כל העולם.

גישריו) אז היינט איז זי שוין גיט אין דעם שאלאס (וואס אובן איז גישטאנען) נאר ער נאל וזכין איין גלידעם בארגמיט איין פערליגעם שאלאס דאָרט נועסטו מיך גפונען. האט ער איבער גילאזט דעם משרת און איז שוין אליין גיגאנגען זי וזכן. און איז גיגאנגען און האט זי גיוזכט פמה שנים. האט ער זיך מיישכ גיווען. אז איז ישוב גיפונט זיך בונדאי גיט קיין גלדנער באַרג און איין פערלנער שאלאס. ווארו ער איז גיווען גיט איז *לאנדקארט על פו וועל איך גיין אין מדבריות דאָרט וזכין. איז ער גיגאנגען זי וזכין איז מדבריות פמה נכמה שנים. דער נאך האט ער דער זעהן וייער איין גרוסן מענטש וואס די גרייס איז גיווען גיט מענשליך. און האט גיטראגן איין גרוסן בום. וואס איז ישוב גיפונט זיך גיט און איין גרוסער בום און דער מענש האט אים גיפערעט ווער ביסטו. האט ער אים גיענפערט איך בין איין מענש. האט זיך דער גרוסער מענש פאר ווינדערט. און האט גיזאגט איך בין שוין אזוי איין לאנגע צייט אין דער מדבר האב איך קיין קאל דא גיט גיזעהן קיין מענש. האט ער אים דער ציילט די גאנצע מעשה כנ"ל. און אז ער זוכט אגילדעם באַרג און אפערלנעם שאלאס. האט ער אים גיענפערט עס איז בונדאי גיט פאר האנדן און האט אים מדחה גיווען און האט אים גיזאגט מען האט דיר איין גירעט איין נארישקייט ווארין עס גיפונט זיך בונדאי גיט האט ער זייער אן גהובן צו ווינען (היינו דער שני למלכות האט זייער גיוונט און האט גיזאגט) עס גיפונט זיך בונדאי יוא עס מוז זיך ערגעץ גיפונען. און ער האט אים מדחה גיווען (היינו דער ווילדער מענש האט אים מדחה גיווען און האט אים גיזאגט) מען האט דיר איין נארישקייט איין גירעט און ער האט גיזאגט (דער שני למלכות) עס איז בונדאי פאר האנדן ערגעץ האט ער אים גיזאגט (דער ווילדער מענש צום שני למלכות) נאך מיין זייער נאך איז דאס איין נארישקייט נאר ווייל דו שפארסט זיך בכו איך בין איין ממונה איבער אלע חיות וועל איך דיר צו ליב קאן און וועל צום אוף רופען אלע חיות זיי לופן אויס גאר די וועלט סאמער וועט וויסן איינע פון זיי פון דעם באַרג מיט דעם שאלאס הנ"ל. האט ער צום אוף

- בדפוס הראשון קראוניקס

that it surely did not exist at all. And the viceroy began to weep bitterly and said: "It surely, definitely exists somewhere." The wild man rebuffed him again saying that they surely had deluded him with nonsense. And the viceroy said that it surely exists.

The wild man said to the viceroy: "In my opinion, this is nonsense. But since you insist, I, who am in charge of all the animals, will do you a favor and summon them all. Since they roam throughout the entire world, one of them might know about that mountain and castle." And he summoned them all, from the smallest to the biggest, all kinds of animals. He asked them, but they answered that they had not seen anything of the sort. So he said to the viceroy: "See! They have deluded you with nonsense. If you listen to me, you will go back, because you will surely not find it since it does not exist anywhere in the world."

But the viceroy insisted vigorously and said that it surely, definitely exists. The wild man said to the viceroy: "Here, in the desert, I have a brother who is in charge of all the fowl. Perhaps they know since they fly high in the air. Perhaps they have seen that mountain and castle. Go to him and tell him that I have sent you." And the viceroy went on for many and many a year in search of him. Finally he again found a man as huge as the former one and he, too, carried a huge tree. And this giant asked the viceroy the same question. The viceroy told him the whole story adding that his brother had sent him. And he, too, rebuffed him saying that it surely does not exist. The viceroy insisted that it does. The giant said to the viceroy: "I am in charge of all the birds. I shall summon them—perhaps they know." He summoned all the birds and asked them all, from the smallest to the biggest, and they answered that they knew nothing about that mountain and castle. The man said to him: "You see that it surely does not exist anywhere in the world. If you listen to me, go back." But the viceroy insisted and said that it surely does exist

סיפורי מעשה א נאבידת בת מלך מעשיות

אולי תדע א' מהם מהר ומבצר כנ"ל וקרא את כולם מקטן ועד גדול כל מיני הווי ושאל אותם. וכולם השיבו שלא ראו ואמר לו ראה ששטות סיפרו לפניך אם תשמ שוב לאחוריד כי בוודאי לא תמצא כי איננו בעולם. והוא הפציר מאוד ואמ שבהכרח הוא בנמצא בוודאי. אמר לו (האדם המשונה להשני למלכות) הנה במדבר נמצ שם אחי והוא ממונה על כל העופות. ואולי יודעים הם מחמת שהם פורחים באוי בגבוה. אולי ראו הר ומבצר הנ"ל ותלך אליו ותאמר לו שאני שלחתי אותך אליו והלך כמה וכמה שנים לבקשו. ומצא שוב אדם גדול מאד כנ"ל ונשא ג"כ אילן גדו כנ"ל. ושאל אותו ג"כ כנ"ל והשיב לו כל המעשה ושאלו אליו. והוא דח אותו ג"כ. כי בוודאי אינו בנמצא. והוא הפציר אותו ג"כ. ואמר לו (האדם הזה להשני למלכות) הנה אני ממונה על כל העופות אקרא אותם אולי יודעים הם וקרא כל העופו ושאל את כולם מקטן ועד גדול והשיבו שאינם יודעים מהר ומבצר הנ"ל. אמר לו הלא אתה רואה שבוודאי איננו בעולם. אם תשמע לי שוב לאחוריד כי בוודאי איננו והוא (היינו השני למלכות) הפציר אותו ואמר שבוודאי ישנו בעולם אמר לו (האדם הכי הו להשני למלכות) להלן במדבר נמצא שם אחי שממונה על כל הרוחות והם רצים כ העולם אולי יודעים הם והלך כמה וכמה שנים לבקש ומצא אדם גדול ג"כ כנ"ל ונשא ג"כ אילן גדול כנ"ל. ושאל אותו ג"כ כנ"ל. והשיב לו כל המעשה כנ"ל ודחו אותו ג"כ. והוא הפציר אותו ג"כ. ואמר לו (האדם הג' הזה להשני למלכות) שלמענו יקרא שיבואו כל הרוחות וישאל אותם. וקרא אותם ובאו כל הרוחות ושאל את כולם. ולא ידעו שום אחד מהם מהר ומבצר הנ"ל. ואמר לו (האדם הג' הזה להשני למלכות) הלא אתה רואה ששטות סיפרו לפניך והתחיל לבכות מאד ואמר אני יודע שישנו בוודאי. בתוך כך ראה שכא עוד רוח אחד. וכעס עליו הממונה הנ"ל. מדוע נתאחרת לבא הלא גזרתי שיבואו כל הרוחות ולמה לא באת עמהם. השיב לו שנתעכבתי מחמת שהייתי צריך לשאת בת מלכה אל הר של זהב ומבצר של מרגליות. ושמח מאוד. ושאל הממונה את הרוח. מה יקר שם (היינו איזה דברים הם שם ביוקר ובחשיבות) ואמר לו שכל הדברים הם שם ביוקר גדול. ואמר הממונה על הרוחות להשני למלכות כאשר שזה זמן גדול כ"כ. שאתה מבקשה וכמה יגיעות שהיו לך. ואולי יהיה לך עתה מניעה מחמת ממון ע"כ אני נותן לך כלי כשתושיט ידך לתוכה תקבל משם מעות. וגזר על הרוח הנ"ל שיוליך אותו לשם. ובא הרוח סערה ונשא אותו לשם. והביא אותו אל שער והיו עומדים שם חיילות שלא הניחו לכנוס אל העיר. והושיט ידו אל הכלי ולקח מעות ושיחד אותם ונכנס לתוך העיר והיתה עיר נאה והלך אל גביר ושכר לו מזונות. כי צריך לשהות שם כי צריך לשום שכל וחכמה להוציאה. ואיך שהוציאה לא סיפר ובסוף הוציאה. (וע' בהקדמה וחראה רמזים נפלאים על מעשה הזאת):

somewhere in the world. The giant said: "Further in the desert you will find my brother who is in charge of all the winds. They roam throughout the whole world—perhaps they know."

The viceroy traveled and searched for many and many a year, and finally found a man as huge as the former one and he, too, carried a huge tree. This giant asked the viceroy the same question, and the viceroy told him the whole story. This giant, too, rebuffed him, but the viceroy insisted again. Finally, the third giant said to the viceroy that he would do him a favor and summon all the winds to come and he would ask them. He summoned them, and all the winds came and he asked them all. None of them knew anything about that mountain and castle. The giant said to the viceroy: "Don't you see that they have told you nonsense?" And the viceroy began to weep loudly and said: "I know that it surely must exist."

At that moment he saw that another wind had arrived. And the giant in charge of the winds was very angry with it: "Why are you late? Didn't I order all the winds to come? Why didn't you come with them?"

The wind answered him: "I was detained because I had to transport a princess to a golden mountain and a pearly castle."

And the viceroy was overjoyed to hear this.

The giant in charge asked the wind: "What is expensive there?"

The wind said: "Everything is very expensive there."

So the giant in charge of the winds told the viceroy: "Since you have been searching for her for such a long time and have performed so many labors, and money might now be an obstacle, I am giving you a purse, and whenever you put your hand in it you will draw money from it." And he ordered a wind to take him there. The storm wind came and carried him there and brought him up to the gate. The soldiers standing guard there would not let him enter the city, but he put his hand into the purse and took out the money and bribed them and entered the city. And it was a beautiful city. He went to a rich man and arranged for his board, knowing that he had to spend time there, because he had to employ intelligence and wisdom to free her.

(And how he freed her, Rav Nahman did not tell.)

And finally he did free her.